

sadržala u sebi priznanje duga. Ne radi se dakle o tome da je priznanje učinjeno usmeno, već se radi o tome da je takvo priznanje obveze učinjeno uvjetno, tj. ako ga potvrdi radnički savjet. Odatle se mora zaključiti da osoba koja je takvo uvjetno priznanje dala nije sebe smatrala ovlaštenom da ga sama učini, a to je bilo poznato i tužitelju. Zbog toga takvo priznanje ne može proizvesti učinka koji se zahtijeva po ZZP za prekid toka zastare.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 24.X 1963.

Vijeće: dr Vladimir Borić, Ratko Zlodre, dr Marijan Horvat

Prijevoz kamionom - Vozar odgovara za štetu na robi koja nastane krivnjom šofera - Šofer je kriv ako nepropisno natovari kamion, pa se radi toga, a povodom naglog kočenja, kamion prevrne - Šofer mora poznavati pravila o tovarenju kamiona - Krivična presuda kojom je šofer oslobođen od optužbe ne znači da šofer nije kriv u smislu naknade štete - Nije opravdan vozarov prigovor da nije dužan nadoknaditi štetu ako pošiljalac nije osigurao robu

Protiv dijela prvostepene presude, kojom je tuženik obavezan platiti tužitelju s naslova naknade štete na robi, koju je prevezio za tužitelja, iznos od dinara 295.654.- spp., ulaže tuženik pravovremeno žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da se prvostepena presuda u pobijanom dijelu preinači odbijanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti, uz tužiteljevu obvezu da tuženiku naknadi troškove prvo i drugostepenog postupka.

Tuženik ističe u žalbi da je nepravilno stajalište pobijane presude da vozar u svakom slučaju odgovara za štetu na robi koju prevozi, osim za slučaj da dokaže da je šteta nastala uslijed više sile, prirodnih svojstava stvari ili nedostataka pakovanja, koji se nisu mogli spolja primijetiti.

U konkretnom slučaju došlo je do štete krivnjom treće osobe - seljaka -, koji je s kolima s konjskom spregom u trku naglo došao iza okuke pred kamion tuženoga, pa je šofer morao naglo zakočiti, uslijed čega je došlo do prevrtanja prikolice.

Tuženikov šofer oslobođen je krivnje i odgovornosti, i zbog toga između djelovanja tuženika kao vozara i

navedene treće osobe nema uzročne veze, pa događaj uslijed kojega je nastala šteta za tuženika jednak je slučaju za koji on ne odgovara. Tuženik ne odgovara u ovom slučaju ni po načelu krivnje, jer nije skrivio štetni događaj, a niti je prekršio kakvu ugovornu obvezu.

Bila je dužnost tužitelja kao proizvođača robe da ju osigura kod DOZ-a, koji bi štetu naknađio, a kad je tužitelj to propustio, kriv je sam za štetu koju zbog toga trpi.

Visina štete nepravilno je utvrđena, jer je vještačenje izvršeno na osnovi jednostranih tužiteljevih podataka o šteti.

Troškovi su nepravilno odmjereni i dosudjeni tužitelju, jer su troškovi vještačenja nastali s razloga što tužitelj nije dokumentirao svoj zahtjev. Troškove je trebalo dosuditi razmjerno uspjehu stranaka u sporu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije opravdana.

Opravdano smatra pobijana presuda da je prema pravnim pravilima o vozačkom poslu vozar odgovoran za štetu koja od časa preuzimanja do izručenja nastane na pošiljci gubitkom ili oštećenjem, u koliko ne uspije dokazati da je šteta nastala uslijed više sile, prirodnog svojstva stvari ili nedostataka pakovanja, što se spolja nije moglo primijetiti.

Jednako opravdano smatra pobijana presuda da za odgovornost tuženika kao vozara za štetu tužitelju kao pošiljaocu robe nije od značenja što je tuženikov šofer krivičnom presudom oslobođen optužbe da je počinio krivično djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine ugrožavanjem javnog saobraćaja /čl.271 st.1. i 3 Kz./, kao ni tuženikov prigovor da bi štetu naknađio osiguravajući zavod da je tužitelj pošiljku osigurao.

Nesumnjivo je - kako to pravilno ističe pobijana presuda - tuženik nije u prvostepenom postupku uspio dokazati bilo koji od navedenih razloga, koji bi ga oslobadjali odgovornosti za spornu štetu. Ovo tim manje što je tuženik u nespornom dopisu od 19.X 1958.g. izričito priznao svoju odgovornost za predmetnu štetu, jer je do iste došlo krivnjom tuženikovog šofera, koji je izvršio nepropisno tovarenje spornog tereta.

Zbog toga ovaj žalbeni sud u cijelosti prihvaća pravno stajalište i obrazloženje pobijane presude kao pra-

vilno, i na njega upućuje, a protivne žalbene razloge odbija.

Potpuno neosnovano tvrdi tuženik u žalbi da je u konkretnom slučaju došlo do štete krivnjom treće osobe, tj. seljaka koji je kolima s konjskom spregom iznenada u trku došao iza okuke pred tuženikov kamion tako da je šofer morao naglo kočiti, uslijed čega je došlo do prevrtanja prikolice.

Ovo ponajprije s razloga što sam tuženik u dopisu od 19.X 1958. priznaje da je do prevrtanja prikolice /i time do sporne štete/ došlo zbog nepropisnog tovarjenja predmetnog tereta od tuženikovog šofera na tuženikovo vozilo.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja slijedi da se radilo o komadnom, vrlo teškom i osjetljivom teretu /strojevima/, koji je nepropisno utovaren samo u prikolicu, a ne i u tuženikov kamion.

Kraj takovog stanja stvari moralo je tuženikovom šoferu, kao stručnjaku, biti poznato da će teško natovarena prikolica kod svakog naglog kočenja naletjeti na prazni kamion, zanijeti ga i izvrnuti se. Bila je stoga dužnost tuženikovog šofera da kod konkretnog prijevoza postupa s naročitom pomnjom, a osobito da izbjegava svako naglo kočenje.

V.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 26.X 1963.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Dušan Arneri, Eduard Kokić

Kolska dangubnina - Skladištar koji iskrcava brod mora tako raditi da vagoni ne padnu u dangubu - Ako nije tako radio, odgovoran je za dangubu, makar brod bio iskrcan u ugovornom vremenu - Pomanjkanje radne snage nije više sila, i skladištar odgovara ako zbog tog razloga nije na vrijeme utovarilo kola

Pobijanom presudom prvostepeni sud je održao na snazi svoj platni nalog Pl-6853/63 od 25.V 1963. i osudio tuženika da plati tužitelju Din 1.300.- na ime troškova spora iz razloga što je na osnovi utvrđenog činjeničnog stanja našao da je ležarina nastala uslijed zastoja rada u Rijeci /luka/ zbog pomanjkanja radne snage, kako to sam tuženik priznaje. Kako nedostatak radne snage nije više sila, jer je tuženik prilikom preuzimanja obaveza za izvršenje iskrcaja morao znati s kojom radnom snagom raspolaže i da li može izvršiti preuzetu obavezu, to je tuženik odgovoran za nastalu ležarinu.